

Seni Seviyorum

– melodi-canci · 08 Kasım 2009

Genç kız hastalığın pençesinde kıvranıyordu. Yaralı kalbi artık bu dünyaya daha fazla dayanamamaya başlamıştı. Çok zengin olan ailesi tüm gazetelere, kalp nakli için ilan vermişlerdi. Canını feda edecek birini arıyorlardı. Genç kız ise hergün hastane odasında biraz daha solmaktaydı.

Yine yalnız odasında; gözü yaşlı, boynu bükük ölümü bekliyordu. Gözlerini kapadı; bu küçük odada gözyaşı dökmekten bıkmıştı. Yine de engel olamadı pınar gibi çağlayan gözyaşlarına. Sevdigi geldi aklına; fakir ama onu çok seven sevgilisi. Hergün aynı şeyleri düşünüyor, anıları bir film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu.

"Param yok ama sana verebileceğim sevgi dolu bir kalbim var!" demişti delikanlı. Genç kız ise zaten başka birşey istemiyordu. Sevgiye muhtaç biri, sevdiğinin sevgisinden başka ne isteyebilirdi ki! Ama olmamıştı...

İşte, dünyalar kadar olan sevgilerinin arasına, o lanet olasıca para girmeyi bilmiş, onları ayırmıştı. İşte paranın geçmediği zamanlara gelmişlerdi. Ne önemi vardı artık? Şu son günlerinde, sevdiği yanında olsa yeterdi.

Ayrıldıklarından bu yana, bitmeyen, çile dolu beş yıl geçmişti. Her günü zehir, her günü hüsrana... Ama genç kız hep sevgisini yüreğinde taşımış, kalbini kimseyle paylaşmamıştı. Sevdiğini düşündü işte o an. Acaba o neler yapmıştı bu kadar sene boyunca. Kimbilir kiminle evlenmiş, çocuk çocuğa karışmıştı. Gözlerinden bir damla yaş daha damladı kurumuş, bitmiş ellerine. Ellerine baktı; bir zamanlar ellerinin, onun ellerini tuttuğunu hayal edip, her gün saatlerce ellerini seyredirdi. En çok saçlarının dökülmesine üzülüyordu. Çünkü sevdiği öpmüş, koklamıştı onları. Her bir tanesi koptuğunda, kalbine bir ok daha saplanıyordu. kalbi yine sızlamaya başlamıştı. Belki sevdiği yanında olsa, kalbi bu kadar yorulup veda etmezdi yaşama. Zaten artık ölüm umrunda değildi genç kızın. tekrar o geldi aklına "Keşke, keşke yanımda olsa!" dedi. Son bir kez elini tutsa yeterdi. Gözlerini son bir kez öpse, rahatça ebediyen gözlerini kapatabilirdi o zaman.

Artık yaşamak istemiyordu bu dünyada. Ama sevdiğinden bir hatıra almadan ölmeyeceğine and içmişti. Bu düşünceler içinde derinlide daldı. Birden babası girdi odaya; kızına kalp nakli için bir gönüllü bulduklarını müjdeleyecekti. Fakat genç kız çoktan uykuya dalmıştı.

O gece biri gözlerini dünyaya kapadı; genç kız ameliyata alındı. Tekleyen ve görevini yerine getirmeyen kalbi değiştirilmişti. Bir hafta sonra tekrar gözlerini açtı dünyaya genç kız. Ama dünya daha farklı geldi ona. Sanki birşeyler eksikti. Aradan aylar geçmiş, genç kız artık iyice iyileşmişti. Ama içindeki burukluğu bir türlü atamıyordu. Sevdiği aklına geldiğinde kalbi eskisinden daha da hızlı atıyordu. Bir kere, bir kere görebilsem diye mırıldandı. Kalbi yine sızlamaya başlamıştı. Yeni kalbi onu iyileştirmişti ama nedense hergece aniden hızlanıyor, onu uykusundan uyandırıyor sanki yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlıyordu. Genç kız bu durumu doktoruna anlatmış ama ameliyatın kolay geçmediğini, bir süre sonra düzeleceğini söylemişti doktor.

Aylar geçmişti ama hala aynıydı durum. Çiçeklerinin yanına gitti. Her gün onlarla saatlerce konuşuyor,

dertleşiyor, zaman zaman ağlıyordu. En çokta kan kırmızısı gülünü seviyordu. Çünkü kırmızı gülün yeri apayrıydı.

Kırmızı gül genç kızla beraber gülüyor, onunla beraber ağlıyordu. onu sevdiği gibi görüyordu genç kız. Gülünü, sevdiğini ilk gördüğünde ona hediye edeceğine dair yemin etmişti. Başka türlü paylaşamazdı gülünü kimseyle.

Kapı çaldı aniden. Kapıyı açtı ama kimse yoktu. Gözü yerdeki beyaz zarfa ilişti. Yavaşça eğilip zarfı yerden aldı. Birden kalbi deli gibi atmaya başladı. Ne olduğunu anlayamıyordu. Zarfın üzerinde ne bi isim, nede bi adres vardı. Zarfı açtı içinden beyaz bi kagıda yazılmış bir mektup çıktı. Onun kokusu vardı kagıta. Evet onun kokusu vardı. Başı dönmeye başladı. Koltuğuna geçip oturdu yavaşça. Kagıdı açtı ve elleri titreyerek okumaya başladı.

Sevgilim, senden ayrıldıktan sonra, bir kalbe iki sevginin sığmayacağını bildiğimden dolayı, ne bir kimseyi sevebildim, ne de kimseye bakabildim. Her günüm diğerinden daha zor geçti; çünkü her gün özlemin daha da artıyordu. Sana kitapları dolduracak kadar şiirler yazdım. Her biri diğerinden daha da hüzünlüydü. Yazdım, okudum, ağladım. Her gece seni düşündüm sabahlara kadar, her gece senin yanında olmak istedim. Her gece sensizliğe lanet ettim, uykuları haram ettim kendime, sensiz olmanın acısını gözlerimden çıkardım. Bir gün herşeyi değiştirecek bir fırsat çıktı önüme. Bu fırsatı değerlendirmeyip, kendime haksızlık edemezdim. Senden çok uzaklara gittim, seni unutturum diye. Ama tam tersi oldu. Seni daha çok özleyorum artık. Senden çok uzaklardayım belki ama yine de seni görmek için uzaklardan gelebiliyorum. Hem de her gece. Seni seviyor, seyrediyor ve eğilip uyurken yanına bir öpücük konduruyorum. Bazen gözlerini açıp bakıyorsun, geldiğimi bildiğini sanıyorum ama yine de o tatlı uykuna geri dönüyorsun. Yarın birbirimizi sevmemizin altıncı senesi. Hep ben geldim şimdiye kadar senin yanına, yarın da sen gel olur mu sevgilim. Ha, unutmadan, sana hep sözünü ettiğim kalbime iyi bak olur mu? Çünkü gözyaşlarımla, adını yazdım ona. Seni senden bile çok seven bir sevgin var, kalbin içinde. Unutma, kırmızı gülü de unutma olur mu?..

Seni seviyorum... Yanıma gelinceye kadar da seveceğim...

SEVGİLİN.

ALINTI